



# Totes les ciutats, la Ciutat: Donnafugata

Antoni Serra

Tenc el cap espès, i l'ànima volàtil... Això no té més importància que constatar que la vida és breu i just hem començat un nou mil·lenni, el qual diuen del dos mil, i que no és més que el pobre segle XXI, cosmopolita i avorrit: o sigui, que avui he de parlar de les ciutats (preferides) cinematogràfiques.

delits noucentistes, desterrat de paradisos cosmopolites), senyores i senyors, ja som suficientment vell per no creure en la reencarnació de la carn i sí, en la mort, definitiva, de l'esperit (sigui sant, demoníac o hermafrodita: tant se val). La qual cosa em permet, luxe lúdic i lúcid inclòs, decidir-me sense cap mena d'escrúpol reprimet per la decadència renovada: Donnafugata (viscontinà II

camells reials, perquè ens permet estripar-los la panxa i descobrir el misteri divinal de les butzes inexistents. I si he tingut en tot moment (i circumstància, adversa —és clar— com adversa és la vida terrenal) debilitat pertinaç, inclinació insana, curiositat creixent per la Donnafugata de ficció (més real que la real) o per les runes de Santa Margherita di Belice que la inspiraren (més de ficció que la de ficció), no cal buscar-hi més explicació que l'evidència: les ciutats de cinema són l'única i veritable configuració urbana creïble per poder superar la rutina monstruosa de les nostres vides en les ciutats dels polítics en estat permanent de pol·lució.

Jo puc viure a Donnafugata (o a Santa Margherite di Belice, si volen l'altra cara), perquè m'hi puc sentir lliure i promiscu, perquè em puc realitzar i masturbar, perquè hi puc fer l'amor i sé que el cargol no necessàriament traurà banyes... però en la ciutat de tots els dies (que no són totes les *città del mondo*), Palma o l'equivalent (amb excepció de Praga, Lisboa i la petítíssima Piave di Teco), jo em sent rufei, eixorc, brut i desflorat infructuosament per l'arquitectura dels edificis intel·ligents.

El cinema (Donnafugata, la decadència en el cel·luloide, totes les *città del mondo*, la vida del més enllà de la pantalla) és l'única possibilitat de salvació de la rutina i avoriment de la vida de tots els dies...

...perquè, com va dir el molt savi Tomasi de Lampedusa, "els sicilians mai voldran millorar per al senzill raó que creuen que són perfectes." I que Déu ens escolti amb la serenitat que exigeix l'ocasió: volem viure en la ciutat de ficció cinematogràfica, i no en la vulgaritat cosmopolita de l'arquitectura dels genis renovats (nacionals catòlics) del noucentisme actual. Volem ser perfectes com els sicilians.

I la meua ciutat és Donnafugata, o les seves runes en decadència... ■



Les ciutats que és la Ciutat (així, en singular i en majúscula): Donnafugata.

Era molt jovenet (aquest servidor de vostès) quan em vaig enamorar —en el més malèfic i pervers dels sentits— del Vittorini de la pòstuma i inacabada *Le città del mondo*, perquè just abans de l'eternitat insulsa (el present) ja m'havia enamorat de Messina a causa de (justificadament) *le donne*. I esper que vostès no em perdonin, única possibilitat de guanyar-me (en devot jubileu) un lloc en blanc i negre del promès infern de la glòria cinematogràfica.

I és que jo (vidu d'esperances, orfe de

*Gattopardo*) com a ciutat (*del mondo*) cinematogràfica mítica i centre neuràlgic de totes les ciutats possibles imaginades, inventades o fins i tot falsificades. El que importa és l'art, la llibertat lúdica de la rebel·lia i no la ciència oratòria, sempre catastrofista. Les ciutats en el cinema, ja en blanc i negre (i matisos grisos) o en *technicolor*, són sempre màgiques... excepció feta si són de cartró pedra com els sants de guix d'Olot. L'únic cartró permès, en el temps dinàmic i mòbil del cinema, és l'equivalent del dels cavalls que ens trobam en el balcó de casa el dia de Reis, en el cas que deixem les faves justes i comptades pels

"Vaig decidir casar-me amb ella quan vaig veure la llum de la lluna brillant sobre el tambor del revòlver de son pare."  
Eddie Albert a *Oklahoma* (1955) de Fred Zinnemann.